

τινα προπεμπόμενον εἰς τὸν τάφον, ἠρώτησε, πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀποθανών; *Καν-νιχ-φερστάαν*, ἀπεκρίθησαν πρὸς αὐτὸν ὁμοίως· ἅ! ἔκραξεν ὁ Γάλλος νεανίσκος, ὁ δυστυχῆς *Κανιχφερστάαν!* . . προβέλεπον τῷ ὄντι, ὅτι ἡ εὐτυχία αὐτοῦ, φθάσασα εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, δὲν ἠδύρατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ! . . τοιαύτη εἶναι ἡ τύχη τῶν θνητῶν! . . καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὸ κατάλυμα αὐτοῦ συνέταξεν ἐκτεταμένην διατριβὴν περὶ τοῦ ἀώρου θανάτου τοῦ εὐτυχοῦς *Κανιχφερστάαν*, καὶ περὶ τῆς ματαιότητος καὶ τοῦ ἐπισφαλοῦς τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, τὴν ὁποίαν καὶ ἐδημοσίευσεν διὰ τοῦ τύπου.

ΥΜΝΟΣ ΕἰΣ ΥΓΕΙΑΝ.

Σὲ ὑμνῶ καὶ μακαρίζω, μακαρία, ἔρασμαί,
παμβασιλεία υἱεία.

Σὺ ὡς ὄναρ διαλύεις ἀθυρίας, ἀρρώστιας,
καὶ στολίζεις κατοικίας.

Σὺ λιμὴν ὑπάρχεις μέγας πενομένων, θλιβομένων,
κ' ἐν δεινοῖς χειμαζομένων.

Ἐνεκά σου, ζωηφόρε, εὐθυμοῦμεν, εὐτυχοῦμεν,
κ' εἰς μαθήσεις προχωροῦμεν.

Καὶ πετῶμεν εἰς τὰ ὕψη τῆς σοφίας, μετ' εὐκλείας,
σῆς τυχόντες βοθησίας.

Σὲ ποθοῦσι διὰ βίου φύλ' ἀνθρώπων πολυτρόπων
διὰ σὲ εἰς πάντα τόπον·

Τὸν Θεὸν παρακαλοῦσι, σὲ ζητοῦντες, σὲ αἰτοῦντες,
ἀγαπῶντες καὶ φιλοῦντες.

Ἔτις χωρὶς σου ἐκ τῶν ζώντων ἐνηθάσκει, ἐγγηράσκει,
ἐκ δεινῶν ἀποδιδράσκει;

Ἄλλ' οὐχὶ εἰς Ἄθην βαίνει μετὰ πόνων καὶ ἀγώνων
καὶ παμπόλλων ἀλγηδόνων;

Αἶ! ἀνάπαυσις βροτεία, πλουσιότης, ἐνδοξότης
εἰσι πλὴν σου ματαιότης!

Σὺ παμπόθητέ μοι ἔσο συνεργάτις καὶ προστάτις,
σὺ αἰεὶ συνεπιβάτις.

Καὶ σὺν χάρισι καὶ Μούσαις, ὦ υἱεία φερολβία,
Γλυκυτάτη συντροφία.

(ὑπὸ Γρηγορίου Φωτεινοῦ.)

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΕΟΥΘ,

ἢ τὰ ἦθη τοῦ αἰῶνος.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ.

(*Συνέχεια ἐκ τῶν Ἀριθμῶν 10, 11 καὶ 12.*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Ἡ ἐπάροδος.

Τέσσαρας περίπου μῆνας μετὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τῆς εἰκόνας ὁ γέρον Μαλουκάτος ἔγραψε πρὸς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Λιγαρίδην νὰ μεταβῇ εἰς Σμύρνην, ὅπου περιέμενον αὐτὸν διὰ νὰ συμπαραλάβῃ εἰς τὴν ὁποίαν ἐμελέτα νὰ κάμῃ περιήγησιν κατὰ τὰς κυριώτερας πόλεις, πρὶν ν' ἀποκατασταθῇ ἐν Ἀθήναις, ἔθνα εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἐπιβάντες λοιπὸν ἐπὶ ἐμπορικοῦ πλοίου μετέβημεν εἰς Μασσαλίαν, ἐκεῖθεν δὲ ἐπιβιβάσθέντες ἐπὶ Γαλλικοῦ ἀτμοπλοίου ἐφθάσαμεν εἰς Σμύρνην κατὰ τὸν Αὐγούστον μῆνα τοῦ ἔτους 1834.

Ἄλλ' ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὴν ψυχὴν μου ἡ θεὰ τῆς Σμύρνης! ἀναμιμνησόμενος τὴν ἐν αὐτῇ πρὸ τριάκοντα περίπου ἐτῶν κενοδοξίαν, ματαιότητα καὶ εὐπιστίαν μου, ἡσχυρόμην ἐμυτὸν μᾶλλον διὰ τὰς τότε μωρίας μου, ἢ διὰ τὴν νῦν πιθήκειον μορφήν, τὴν ὁποίαν τὰ κατ' ἐμὲ παρέσχον ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὲ ἀποδίδωσιν· ὁ δὲ γέρον Μαλουκάτος, ἅμα ἰδὼν με, εἶπεν, ὅτι ἦτο περιττὸν τὸ νὰ τρέφῃ τις ζῶον ἄχρηστον εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, καὶ ἐπρόβαλε πολλάκις εἰς τὸν Λιγαρίδην νὰ μὲ δωρήσῃ εἰς τὸν Πασᾶν τῆς Σμύρνης. Ἡ πρότασις αὕτη μὲ κατέπληξε, διότι ἐγνώριζον, ὅτι ὁ Πασᾶς οὗτος εἶχε καὶ ἄλλα ἄγρια θηρία, ἢ μετὰ τῶν ὁποίων συμβίωσις δὲν μὲ ἦτο πολὺ εὐάρεστος· ἀλλ' εἴτε ἡ ματαιότης τοῦ Λιγαρίδου, ἀποδιδόντος μεγάλην τινα ἀξίαν εἰς τὴν κτῆσιν σπανίου πιθήκου, εἴτε ἡ διπλασίασις τῶν προσπαθειῶν ἐμοῦ εἰς τὸ νὰ προλαμβάνω καὶ νὰ ἐκτελῶ μετὰ μεγάλης προθυμίας ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ γέροντος Μαλουκάτου κατὰ τὰς δέκα ἡμέρας τῆς ἐν Σμύρνη διατριβῆς ἡμῶν, κατέπεισαν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ μὲ συμπαραλάβῃ εἰς τὰς περιηγήσεις αὐτοῦ, καὶ μάλιστα νὰ δεικνύῃ καὶ τινα πρὸς με συμπάθειαν.

Τὰ ἔξοχα προτερήματα τοῦ γέροντος Μαλουκάτου, αἱ συνεχεῖς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν μετὰ στεναγμῶν ἀπέσθινε πρὸς τὸν Λιγαρίδην περὶ τῆς μονογενοῦς αὐτοῦ θυγατρὸς Μαριέτας, καὶ ἡ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας

δλων τῶν πράξεων καὶ λόγων τοῦ ἀγαθοῦ τούτου γέροντος χαρακτηριζομένη ἀπαρηγόρητος θλίψις ἕνεκα τοῦ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πληροπορηθῆ, ἂν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἔζη ἢ ἀπέθανε, πρὸς δὲ καὶ τις ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως δεικνύων με, ὅτι ἀποκαθίσταμαι συνένοχος τοῦ ἐγκλήματος, διότι δυνάμενος δὲν συνέτρεχον πρὸς ἀνακάλυψιν αὐτοῦ, ταῦτα πάντα μὲ ἠνάγκασαν νὰ φανερώσω δι' ὅποιουδήποτε τρόπου εἰς τὸν γέροντα Μαλουκάτον τὸ ὅποιον ἐγνώριζον περὶ τῆς Μαριέτας μυστικόν. Ζητήσας λοιπὸν καὶ εὐρὼν μεταξὺ τῶν πραγμάτων τοῦ Λιγαριδίου τὴν ἀπὸ τῆς Μαριέτας ὑπεξαιρεθεῖσαν εἰκόνα τοῦ Μαλουκάτου, ἔθεσα αὐτὴν πρῶταν τινά, χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσῃ τις, ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ γέροντος, μὴ δυνάμενος νὰ πράξω πλείτερόν τι.

Ἀλλὰ μόλις ὁ Ξοῦθ εἶχε προφέρει τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, καὶ ὁ ὑπηρετὴς τῆς ὥραιας Σουλτανίτζας εἰσελθὼν προσεκάλεσε τὸν Καλλίστρατον νὰ μεταβῆ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς ἕνεκα σοβαρᾶς τινὸς, ὡς ἔλεγε, καὶ κατεπειγούσης ὑποθέσεως. Ὁ δὲ Καλλίστρατος διέταξε νὰ ἐτοιμάσωσιν ἀμέσως τὴν ἄμαξαν· πρὶν ὅμως, συμπαρακολουθήσαντες αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἑρασμίας ταύτης δεσποίνης, μάθωμεν τὴν σπουδαιοτάτην καὶ κατεπιείγουσαν ταύτην ὑπόθεσιν, δι' ἣν μστεπέμπετο τὸν Καλλίστρατον, εἶναι δίκαιον καὶ ἀναγκαῖον νὰ ἐκθέσωμεν ἱστορικὰς τινὰς πληροφορίας περὶ τοῦ ὑποκειμένου τῆς ὥραιας Σουλτανίτζας, καὶ τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν αὕτη κατεῖχεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς πρωτεύουσας τῆς Ἑλλάδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄,

Ἡ Σουλτανίτζα.

Ἡ ὥραία Σουλτανίτζα, ἡ Ἄσπασια αὕτη τῶν Ἀθηνῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, προέκυψεν εἰς τὸ φῶς ἐκ τινος σκοτεινῆς γωνίας τοῦ διὰ τοῦ μαγευτικοῦ ὕδατος τῆς εὐγενείας ζυμωμένου Φαναρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ περιέργου τούτου φυσικοῦ ταμείου τῶν σπανίων ἐτεροκλίτων ὄντων. Ζῶσα δὲ ἀπὸ δέκα περίπου ἐτῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸ σεμνὸν τῆς χηρείας ὄνομα, εἶχεν ἐλκύσει πρὸς ἑαυτὴν τὴν γενικὴν προσοχὴν τῶν κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν, καὶ συγκινήσει διὰ τῶν ἐξόχων αὐτῆς προτερημάτων καὶ γοητευτικῶν θελημάτων τὰς εὐαίσθητους ψυχὰς πολλῶν ἐκ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ ἐνδόξων ἡρώων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Βεβαιουσι μάλιστα, ὅτι ὑπὸ τῶν τρυφερῶν αἰσθημάτων τοῦ ὥραίου τούτου πλάσματος ἠλεκτριζόμεναι αἱ πατριωτικαὶ κεφαλαὶ τῶν

πρωταγωνιστῶν τῆς τελευταίας ἐν Ἀθήναις μεταπολιτεῦσεως, ὕψωσαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς σημερινῆς αὐτοῦ τελειότητος, εὐδαιμονίας καὶ δόξης, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης τὰ διατάγματα τῶν διορισμῶν τῶν πλείστων ὑπαλλήλων τοῦ κράτους ἐγράφοντο ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς ἀξιεράστου ταύτης δεσποίνης. Ἐκεῖ ἐχαλκεύοντο οἱ τίμιοι διαχειρισταὶ τῶν ἐθνικῶν προσόδων· ἐκεῖ διεφιλονεικοῦντο καὶ ἐξεκαθαρίζοντο τὰ προσόντα τῶν γερουσιαστῶν καὶ ἡ φιλοπατρία τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν· ἐκεῖ ἐτορνεύετο ἡ ἰκανότης τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κράτους· ἐκεῖ δι' ἐνὸς νεύματος τῆς ὥραιας Σουλτανίτζας ὁ μὲν ἐκ τοῦ Μεδρσεῖ διαφυγὼν κλέπτῃς ἐχειροτονεῖτο οἰκονομικὸς ὑπάλληλος· ὁ ληστής, ἔπαρχος· ὁ ἀσυνείδητος, δικαστής· ὁ μαστρωπὸς, πρόξενος· καὶ οἱ κακοήθεις καὶ ἀμαθεῖς, καθηγηταὶ τῆς ἠθικῆς καὶ φιλοσοφίας. Οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις πρέσβεις τῆς δυτικῆς διπλωματείας καὶ οἱ ἀνώτεροι αὐτῶν ὑπάλληλοι, ἀνακαλύψαντες τὸν Πανδώρειον τοῦτον πίθον, ἔσπευσαν νὰ ἐπιληφθῶσιν ἐγκαίρως τῶν τροχῶν τῆς Δαιδαλείου ταύτης μηχανῆς, διὰ νὰ στρέψωσι τὰ κινήματα αὐτῆς πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ κλασικοῦ ἔθνους, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνρθωσιν καὶ ἀποκατάστασιν καὶ οὗτοι καὶ αἱ κυβερνήσεις αὐτῶν μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῖς εἰλικρινείας καὶ φιλικῆς ἀείποτε ἐπρέσβευσαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Ἡ Σουλτανίτζα λοιπὸν, καταντήσασα ἡ στρόφιγξ τῆς Ἑλληνικῆς διπλωματείας, τὸ βαρόμετρον τῆς εὐνοίας τῶν ἐν τοῖς πράγμασι, καὶ τὸ κέντρον τοῦ κοινωνικοῦ κύκλου τῶν Ἀθηνῶν, ἐθεωρεῖτο δικαίως ὡς συγκεντρώσασα ἐν ἑαυτῇ τὰς τρεῖς μεγάλας δυνάμεις τῶν Μοιρῶν τῆς μυθολογίας· ἡ δὲ Αὐλή, ὑπέκρουσε εἰς τὴν ἀκαταμάχητον φορὰν τοῦ πολιτικοῦ τούτου συρμοῦ, ἐκοῦσα ἄκουσα συγκατέταξε τὴν ὥραϊαν Σουλτανίτζαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκλεκτῶν δεσποινῶν, αἵτινες προσεκαλοῦντο εἰς τοὺς ἐν τοῖς ἀνακτόροις χοροῦς.

Καὶ τοιοῦτος μὲν ὑπῆρχεν ὁ βαθμὸς, τὸν ὁποῖον ἡ ὥραία Σουλτανίτζα κατεῖχεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν Ἀθηνῶν· ὅσον δὲ ἀποβλέπει τὸν ἰδιαιτερον βίον καὶ τὰς μετὰ τοῦ Καλλίστρατου σχέσεις αὐτῆς, ταῦτα δύναται νὰ εἰκάσῃ τις ἐκ τῶν ἐφεξῆς.

Ἐντὸς λαμπρῶς ἐσολισμένου ἀφυπνωτηρίου (*boudoir*), ἐνθα ἔβλεπέ τις πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συμφορήσῃ ἡ ἐκλεπτυσμένη Εὐρωπαϊκὴ φιλοκαλία καὶ ἡ περιειργασμένη πουδὴ γυναικὸς φιλαρέσκου, ἔκειτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ

σκίμποδος ἐξ ἐρυθροῦ μεταξοχρόνου ὑφάσματος, ἀναβάδην ἔχουσα τοὺς πόδας, τριακονταετῆς ὠραία γυνή, κρατοῦσα ἐφημερίδα τῶν Παρισινῶν συρμῶν. Ὁ ἐκ λευκῆς μουσουλίνας ποδῆρης καὶ πλατύπτυχος πρωϊνὸς αὐτῆς ἐπενδύτης, ἔχων πεπυκνωμένας παρυφὰς ἐκ πλατείας Βαλεντιανῆς (Valencienne), ἐμαρτύρει τὴν περὶ τὸ καθεστὸς καλὸν τῆς ἐποχῆς σπουδὴν καὶ ἀκρίβειαν τῆς Δεσποίνης ταύτης· οἱ δὲ ζῴηροτῆτα ἀπαστράπτοντες μεγάλοι, μέλανες καὶ γοργοὶ ὀφθαλμοί, ὡς καὶ πάντα τὰ μετὰ χάριτος καὶ νοήματος κινήματα τοῦ σώματος αὐτῆς, ἐδείκνυον, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη κατεῖχεν ἐντελῶς καὶ μετεχειρίζετο μετὰ ἐξειδικεύσεως τέχνης τὴν ἐπιστήμην τοῦ ἀρέσκειν καὶ γοητεύειν τὰς καρδίας.

Ἡ θύρα τοῦ ἀφυπνωτηρίου ἠνεώχθη ἐλαφρῶς καὶ μετὰ τῆς ἐμφρόντιδος ἐκεῖνης προσοχῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἀνοίγει τὴν τοῦ θαλάμου τοῦ κοιμωμένου βρέφους, καὶ εὐλύγιστος θεραπαινὶς, ἀκροβατοῦσα χαριέντως, παρουσιάσθη ἐνώπιον τῆς ὠραίας Σουλτανίτζας.

—Κιαράτζα! ἡ μαδὸνά μου μ' ἔσειελε νὰ ἴδῳ, ἂν ἐξυπνήσετε, κί' ἂ θέτε νὰ σὰς χτενίσω.

— Σὲ εἶπα, Πλουμοῦ, νὰ μὴ μεταχειρίζεσαι ποτε, καὶ μάλιστα ὅταν ὀμιλῆς πρὸς ἐμὲ, τὸ βαρβαρικὸν τοῦτο ἐπίθετον *Κυράτζα*. *Κυράτζαις* εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν λέγουν τὰς Ψωμαθιανὰς· σὲ εἶπα νὰ μὲ λέγῃς *Κυρίαν*.

— Ἐλα Χριστὲ καὶ παναγιά! ἐγὼ σὰς εἶπα ψωματάρα; ποῦ πίνω νερὸ ἔς τὸνομά σας!

— Δὲν σὲ εἶπα τοῦτο! ἀλλὰ σὲ εἶπα ὅ,τι καὶ ἄλλοτε, δηλαδὴ νὰ μάθῃς νὰ ὀμιλῆς ὀρθῶς.

— Ἐγὼ πάντα τὰ λέγω ὀρθά καὶ κοφτά· μὰ ἔ ξέρω νὰ τὰ πῶ περὶ διὰ γραμματό. ἐν τὸ ζάρανε στὴ Χρὴ νὰ πηγαίνουν ἔς τὸ σκολειό.

— Καλὰ λέγουσιν, ὅτι ὅλαι αἱ Χρὴ εἶσθε ἀνόητοι.

— Ὅγισκε δὰ νὰ σὰς χαρῶ! ἔμπορεῖ νὰ μὴν ἔχωμεν τὸν ἴδιον νοῦ μὲ σὰς, μὰ δὲν εἴμεσθεν ἀνόηται. Νὰ δῆτε νὰ τὸν τόπον μου ἔς τὴ Χρὴ τῆς κοπελοῦδες, σὰ βγαίνουν φαντίναις, θὰ χάσετε τὸ νοῦ σας! . . . Πόσα πράγματα ξέροντε! εἶναι καλαῖς νοικοκυραῖς, βγάζουτε σιμιδάλι, ἀνοίγουνε κροῦσα καὶ πλέκουνε μὴν κάρτζα τὴν ἡμέρα.

— Καὶ ψιμιθίζονται ὡς μορμολύκια.

— Τίτικε;

— Δηλαδὴ ἀλείφονται σουλουμᾶν καὶ κοκκινάδι ὥστε προξενούσιν ἀηδίαν.

— Ἐχετε δίκιο Κιαράτζα . . . Κυρία . . . γιὰτὶ καμμιά φορὰ μερικαῖς τὸ παραξυλόνουνε καὶ βγαίνουνε εἰς τὸν κάτω γιάλδ, σὰν ἡ μουτζουναριαῖς ἔς τὸν Παρθένη· μὰ καὶ σεῖς δὰ ἡ φραγκομαθημένας πολίτισσαις δὲ βάζετενε χίλια πράγματα; νὰ μπῆ κανέννας ἔς τὴν κάμερά σας φύρνεντ' ὁ νοῦς του λάδια, αλείμματα, νερὰ πράσινα καὶ κόκκινα, ἀμουλάκια, γυαλάκια, μπουρνιδάκια, θαρρεῖς πῶς εἶναι τοῦ Δομνίκου ἡ σπετζαρία. Εἶν' ἀλήθεια πῶς τὰ δικά σας μυρίζουνε, μὰ καὶ τὰ δικά τους δὲ βρομοῦνε· μὰ πάλ' ἐκεῖναις ἡ κακομοίραις δὲν ἔχουνε τὸ μπουστο, ποῦ μὰ τὴν Παναγιά τὴ Σπηλιώτισσα, σὰ σὰς τὸ νε βάζω, μὲν χρειάζεται νὰ τραβῶ μὲ περισσότερη δύναμη παρὰ τοῦ μπάρμπα μου τοῦ Γιάννη σὰ σφίγγῃ τὴ μεσιὰ τοῦ γαδάρου του.

Φθάνει πλέον' ἀηδίασα Πλουμοῦ! . . . μ' ἔρχεται ὑσερικὸν, ὅταν ἀκούω τὰς ἀνοησίας σου· ποῖα ὦρα εἶναι;

— Δεκά μιση.

— Καὶ διατί δὲν μ' ἐξυπνίσεις πρωῖτερον ὡς σὲ εἶπα χθὲς τὸ ἐσπέρας;

— Γιὰτ' ἤμπα τρεῖς φοραῖς μεσ' τὴν κάμερά σας, μὰ βουχαλίζετενε σὰν ἄγγελος.

— Ἐπρεπε νὰ μ' ἐξυπνίσης, διότι ἐγὼ ἐπίτηδες κατεκλίνθη χθὲς ἐνωρίς.

— Ναίσκε μὰ ἐθάρρουμενε πῶς ἀγρυπνήσετενε τὴ νύχτα σὺ κλώσιμον μὲ τὸ συμαρματάρχη.

— Ποῖον συνταγματάρχη; ὄνειρεύεσαι;

— Καὶ πῶς δὲν ἐνοιώσετενε τῆς μπατινάδες καὶ τὰ τραγούδιά του;

— Πότε; καὶ διατί δὲν μ' ἐξυπνίσεις;

— Μεσ' τὰ μεσάνυχτα· μὰ ξερα ἔγω πῶς κοιμούσενε;

— Πόσον εἶσαι ἀνόητος Πλουμοῦ! νὰ ἔλθῃ ὁ Συνταγματάρχης καὶ νὰ μὴ μ' ἐξυπνίσης!

— ἤρτενε καὶ χτὲς σῆς δέκα ὁ κόντες! πῶς τὸν λέτενε; . . . ἐκεῖνος ὁ χαρτζιάρης· μὰ ντράπηκα νὰ τοῦ πῶ, πῶς κοιμούσενε ἐκεῖνην τὴν ὦρα καὶ τοῦ εἶπα, πῶς πήγετενε ἔς τὸ θέατρο, κ' ἤγραψε νε τοῦτο νὰ τὸ γραμματάκι, ἤφερεν κί ὁ σολντάτος τοῦ συμαρματάρχη τοῦτο νὰ ἔδωκεν καὶ τοῦτο νὰ τοῦ Γεράσιμου τὸ πρωτὸ ἐκεῖνος ὁ ὄμορφος Ἐγγλέζος τοῦ Βαποριοῦ.

— Ἰπομονή ἐτοίμασον τὸ λουτρόν μου καὶ ἔπειτα ἀφοῦ λουσθῶ νὰ μὲ κτενίσῃς.

— Καὶ τί λογῆς θὰ τὸ τοιμάσω χωρὶς γάλας;

— Καὶ πῶς! δὲν ἠγόρασε σήμερον ὁ Γεράσιμος γάλα;

— Ὄγεσκε νὰ σᾶς χαρῶ! . . . καὶ τὸ ἐχτεςινὸ ἐβρόμισε, γιὰτὶ ἦτανε τριῶ μερῶ, κ' ἡ τζάτζα σας μὰ μὴ μὲ μαντατέψετενε

— Ὄχι, Πλουμοῦ, λέγεμε μόνον τὴν ἀλήθειαν· λοιπὸν τὸ γάλα τοῦ χθεσινοῦ λουτροῦ ἦτον ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὅποιον καὶ προχθὲς ἐλούσθη; . .

— Ναισακε, γιὰτὶ ἡ τζάτζα σας, ὅσον καιρὸ ὁ Γεράσιμος ἐμεταπωλούσενε τὸ γάλας ποῦ λουγούσαστενε, τοῦ ἴλεγενε κὶ ἀγοράζενε γάλας κάθε ταχὺ, μ' ἀπὲ τὸν καιρὸ ποῦ ἐκεῖνη ἡ ξυνογαλοῦ ποῦ τῆς τὸ πουλούσαμενε

. . . . ξέρετενε δὰ καὶ μὴδ' ἐφτῆ, μὴδ' ὁ καφετζῆς, μὴδὲ κἀνεὶς ἄλλος πλὴν δὲ θέλει ν' ἀγοράση γάλας ἀπὲ μᾶς· κ' ἡ τζάτζα σας λέ πῶς δὲν πρέπει νὰ τ' ἀγοράζωμενε καὶ νὰ τὸ ρήχτωμαινε· γιὰτὶ εἶναι κρίμα φαγώσιμο πρᾶμμα νὰ ρήχτεται· κ' ἐκεῖνο δὰ τὸ προχθεσινὸ τὸ ἴηρενε γιὰτὶ τὸ ἔβρενε φτινὸ καὶ σᾶς τὸ βάλανε δυὸ φοραὶς τὸ ἴδιο, κ' ἤθελεν καὶ σήμερον νὰ σᾶς τὸ βάλῃ, μὰ βρώμησενε καὶ μοῦ ἔπενε νὰ μὴ σᾶς τὸ πῶ.

— Πολλὰ καλὰ! φθάνε! βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι μόνον σὺ ἀνόητος· ἔλα νὰ μὲ κτενίσῃς· παρατήρησον εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην τῆς ἐφημερίδος τὸν νέον τρόπον τοῦ κτενίσματος τῆς κεφαλῆς, διὰ νὰ μὲ κάμῃς τὰς χωρίστρας· εἶναι τοῦ τελευταίου συρμοῦ τῶν Παρισίων κατὰ τὴν Κυρίαν Λαφάρζαν (Lafarge).

— Οὐγοῦ ὄμορφη ποῦν' ἡ ἔρημη! ἀμμε γιὰτὶ φορεῖ μαῦρα; ὁ πάγος τῆς ἀπέθανε;

— Ὄχι, ἀλλ' ἡ Κυρία αὕτη, γεννηθεῖσα ἐν Παρισίοις ἐξ εὐγενῶν γονέων, εἶχε λάθει τὴν καλητέραν ἀνατροφὴν τοῦ συρμοῦ· ἐγνώριζε τὴν μουσικὴν, ἐχόρευε κάλλιστα, ἐχειροκρότει χαριέντως εἰς τὸ θέατρον, ὠμίλει γλαφυρῶς περὶ παντὸς πράγματος, ἐνεδύετο φιλοκάλως καὶ εἶχεν ἀναγνώσει ὅλα τὰ μυθιστορήματα ἀπὸ τοῦ Βαλτερσκοῦττου μέχρι τῆς Σάνδης, τὰ ὅποια ἀναπτερώσαντα τὴν φυσικὴν αὐτῆς φαντασίαν, ἔκαμον νὰ ἐλπίζῃ δικαίως, ὅτι ταχέως ἐμελλε νὰ γίνῃ σύζυγος Κόμητός τινος ὑπουργοῦ τῆς οἰκονομίας, ἢ πρέσβεως ἐν Τουρκίᾳ· ἀλλὰ μείνασα ὄρφανὴ καὶ πτωχὴ μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων αὐτῆς, διὰ ν' ἀποκατασταθῇ ἀνεξάρτητος, ἠναγκάσθη νὰ συζευχθῇ εἰς γάμον μετὰ τινος ἐργαστηριάρχου σιδηρουργοῦ, Λαφάρζου ὀνομαζομένου· ἐπειδὴ δὲ οὗτος καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, ὄντες ἄνθρωποι χυδαῖοι καὶ χωρὶς ἀνατροφῆς, ὠμίλουν πάντοτε περὶ ἐμπορίου καὶ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας, ἡ δὲ εὐγενὴς αὕτη Κυρία, φύσει εὐαίσθητος καὶ μὴ δυναμένη νὰ

συμμορφωθῇ μετὰ τοιούτων ποταπῶν ἀνθρώπων, εὐφυῆς δὲ καὶ μεγαλοπράγμων, κατ' ἀρχὰς μὲν κατέπεισε τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ ἔγραψε διαθήκην, δι' ἧς ἄφινεν αὐτὴν μόνην κληρονόμον· ἀκολούθως δὲ, ἀποθανόντος τοῦ Λαφάρζου, τὰ δικαστήρια κατεδίκασαν εἰς διὰ βίου δεσμὰ τὴν εὐγενῆ ταύτην Κυρίαν, ὡς φαρμακεύσασαν τὸν σύζυγον αὐτῆς· ἀλλ' ὁ εὐγενὴς τρόπος, δι' οὗ ἡ σύζυγος τοῦ Λαφάρζου ὑπερασπίσθη, καὶ ἡ κατὰ τὴν δίκην ἐπιδειχθεῖσα ἔξοχος αὐτῆς ἀνατροφή, ἐγοήτευσαν ἐπὶ τοσοῦτον τὰς εὐαίσθητους τῶν Γάλλων καρδίας, ὥστε εὐθὺς μετὰ τὴν καταδίκην αὐτῆς ἐδόθη τὸ ὄνομα τῆς Λαφάρζης εἰς ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τοῦ συρμοῦ τῆς ἐποχῆς.

— Καλ' ἦντα μοῦ λέτενε; κιαμὲ ὅταν ἦτανε τέτοια παρὰλυτη, ἦντα τῆς ἐλιμπιστήτενε κ' ἐκεῖνοι καὶ σεῖς, καὶ θέτενε νὰ κάμετενε καὶ τὴν σκουφωσιά τῆς· ἡ μπακαρίτριχ ἡ νόνα μου μοῦ ἔλεγε « παιδάκι μου, τὸν καιρὸ ποῦ σκουβαρίλαρε τὴ Μπόνα στὴ Χρὸ ἀξανάκωλα καθισμένη ἔς τὸ γάδαρο μὲ συχώρεση, ἤμουνε ὅτ' ἠγύραινα φατίνα καὶ θυμοῦμαι, ποῦ γιὰτὶ ἐφόρερε ἕνα μουσκολορῆ ντζιανοῦμι, καμμιὰ μας πλὴν ἀπετότες ἐν ἐφόρεσερε τέτοιο ρέγκι. »

— Αἴ! . . . ὅσον παράξενος καὶ ἂν φαίνεται ὁ συρμός, ὅστις ἕμως θέλῃ νὰ ἀρέσῃ, χρεωστεῖ ν' ἀκολουθῇ αὐτόν· ἄκουσον περιέργον τι ἀνέκδοτον Ἐλαφρὰ δὰ, Πλουμοῦ! μὴ μοῦ σύρῃς τοσοῦτον τὰ μαλλία, διότι δὲν εἶναι ἡ μεσιὰ τοῦ γαδάρου τοῦ μάρμπα σου.

— Αἴ! δὰ καὶ σεῖς, μὴν ἤστενε τόσον μυιγυόγκιχτη! ἴμπρὸς τὰ κάλλη τ' εἶν' ὁ πόνο; . . . πῆτενε δὰ ἐκεῖνο ποῦ θέλετενε νὰ μοῦ πῆτενε.

— Λοιπὸν, Πλουμοῦ, Κυρία τις ἐν Παρισίοις ἠγάπα πολὺ τὸν συρμόν, καὶ ἐσκουφόνετο καθ' ἡμέραν κατὰ τὴν ἐφημερίδα· ὁ δὲ σύζυγος αὐτῆς, μὴν ὑποφέρων τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα, ἠθέλησε νὰ σωφρονίσῃ τὴν γυναῖκα κατὰ τὴν ιδέαν αὐτοῦ καὶ πολλῶν ἄλλων ἀνόητων ἀνδρῶν. Παρεκάλεσε λοιπὸν τὸν Συντάκτην τῆς ἐφημερίδος τοῦ συρμοῦ νὰ γράψῃ, ὅτι ὁ τελευταῖος συρμός εἶναι νὰ βάλλωσιν ἐπὶ τοῦ σκουφώματος ἀντὶ ἀνθῶν μέγα βέπανον· ἡ δὲ Κυρία αὕτη, ἀναγνοῦσα τοῦτο καὶ μέλλουσα νὰ παρευρεθῇ κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν εἰς λαμπρόν τινα χορὸν, ἔβαλεν ὄρθιον ἐπὶ τοῦ σκουφώματος αὐτῆς τὸ μεγαλύτερον βέπανον, τὸ ὅποιον ἠδυνήθη νὰ προμηθευθῇ· ὅλος ὁ κόσμος ἐγέλα, ἀλλ' ἡ Κυρία αὕτη εἶχε δίκαιον, διότι ἀέγνωσε τὸν συρμόν τοῦτον εἰς τὴν ἐφημερίδα· μόνος ἔνοχος ἦτο ὁ σύζυγος αὐτῆς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅστις δὲν ἐφρόντισε νὰ κα-

τάσχη τὴν ἐφημερίδα ταύτην πρὶν ἢ τυπωθῆ, καὶ νὰ καταδιώξῃ αὐστηρῶς τὸν ὑπεύθυνον συντάκτην, ὅστις εἶχεν ἀποτολμήσει νὰ προσβάλλῃ ἐπὶ τοσοῦτον τὴν φιλοκαλίαν μιᾶς Κυρίας τοῦ συρμοῦ.

— Χά! χά! χά! πρασιαῖς, πρασιαῖς εἶν' ἡ λωλιά! φτηνὰ τὴν ἐγλύτωσεν ἡ λαφρόστυχη!

— Καὶ διατί Πλουμοῦ;

— Γιατί τῆς ἐγράψανε ραπάνι· ἀμ' ἂν τῆς ἐγράψανε πῶς εἶν' τῆς μόδας νὰ βάλῃ ῥ' τὸ κεφάλι τῆς κανένα μεγάλο Χιώτικο ταμπουρᾶ, δὲν ἤθελε νὰ κωλοκοπῇ τὸ λύγι τῆς;

— Δός με τὸν καθρέπτην, διὰ νὰ ἴδω τί ἔκαμες . . .

αἱ! σχεδὸν τὸ ἴδιον.

— Ἴδιο κί' ἀπαράλλαχτο! κουσοῦρι δὲν τοῦ λείπει!

— Παραμέρισον ὀλίγον αὐτὴν τὴν χωρίστραν, διότι σκεπάζει πολὺ τὸ πρόσωπόν μου.

— Ὠχονοῦς! νὰ τενε νὰ σᾶς χαρῶ.

— Εὐγε! βάλε με τώρα ἐδώθεν πρὸς τὰ κάτω τῆς χωρίστρας ἐκεῖνο τὸ ρόδον, φέρε καὶ Κολωνιακὸν νερὸν νὰ νιφθῶ, καὶ ἐτοίμασον ταχέως καὶ τὸ χθεσινὸν φόρεμά μου διὰ νὰ ἐνδυσθῶ . . . ἔστειλεν ἡ μήτηρ μου τὸν Γεράσιμον διὰ νὰ εἶπῃ τὸν Καλλίστρατον ἐκ μέρους μου, ὅτι περιμένω νὰ ἔλθῃ δι' ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν;

— Ὅσο γι' αὐτὸ ἔννοια σας! ἡ τζάτζα σας ἴσ' ἂν νὰ τὸ ἔβλεπενε ῥ' τὸν ὕπνο τῆς πρὶν νὰ κάμῃ τὸ σταυρὸ τῆς εὐτό 'ταν ἡ πρώτη τῆς ἔννοια· μὰ δὲ μοῦ λέτενε ἦντα περιδρομὸ τὸ νὲ θέτενε ταχυνάτικο τὸν Καλλόστροτο, ποῦ χετενε ἀγαπητικούς τὰ πῖθ' μορφα παληκάρια τῆς Ἀθήνας; ἐσεῖς ὄλην τὴν ὥρα τονὲ μασκαρεῦτενε καὶ τονε βάζετενε ῥ' τὸ καλαμάι μαζί με τὴν τζάτζα σας, καὶ τονε κάμνετενε μπαρμπακίνα καὶ τὸν ἀπερτόνονε καὶ τότε λέτενε χωριάτη καὶ ξιπασμένο καὶ ἀνόητο, καὶ πῶς μοιάζει τῇ μαίμου του, κ' ὕστερα εὐτὺς πούρτη, γινούστενε κ' ἡ δυὸ ἀλλοιωτικαῖς καὶ τοῦ κάμνετενε τόσαις τζιριμόνιαις, καὶ τοῦ λέτενε πῶς χανοῦστενε ἀπὲ τὴν ἀγάπη του, καὶ πῶς δὰ ἂ δὲν τὸ νὲ δήτενε, δὲν τρώτενε, καὶ τόσα ἄλλα πράμματα, καὶ . . .

— Αἱ! Πλουμοῦ, σὺ δὲν γνωρίζεις ἀκόμη τὸν κόσμον· βέβαια ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσον ἀσυλλόγιστος, ὥστε νὰ ἀγάπησω τοιοῦτον μωρὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ἀπλὴ θέα με προξενεῖ ἀηδίαν· ἀλλ' ὁ Καλλίστρατος εἶναι πλούσιος καὶ ἀνόητος, καὶ τὰ δύο ταῦτα προτερήματα εἶναι μέγας θησαυρὸς διὰ μίαν γυναῖκα τοῦ κόσμου· ἐκατάλαβες τώρα τὴν ἐξήγησιν τῆς ἀπορίας σου;

— Ἀπάνω κάτω· μὰ . . .

Ὁ ἐκ τῆς ὁδοῦ ἀκουσθεῖς κρότος ἀμάξης, ἥτις εἶχε σαματήσῃ ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τῆς Σουλτανίτζας, διέκοψε τὴν ὀμιλίαν τῆς Πλουμοῦς, τὴν ὁποίαν ὠθήσασα ἡ

ἀξίεραστος αὐτῆς Κυρία, τρέχα Πλουμοῦ, εἶπε πρὸς αὐτὴν, νὰ εἶπῃς νὰ περιμείνῃ ὀλίγον εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ ἔρχομαι ἀμέσως· ἡ δὲ εὐλύγιστος θεραπεινίς, ψιθυρίσασα τὸ τῆς παροιμίας, «κατὰ τὴ φωνὴν γὰ τοῦ κί ὄλας,» ἐπέταξεν ὡς ἀστραπὴ ἔξω τοῦ ἀφυπνωτηρίου καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ὁ ἀληθὴς ἔρωσ τῶν γυναικῶν τοῦ συρμοῦ, ἡ τὸ κίτρινον φόρεμα τοῦ χοροῦ.

Πολλὴν ὥραν ἀκόμη περιμένεν ἀνυπομόνως ὁ Καλλίστρατος ἐν τῇ αἰθούσῃ, καθήμενος μετὰ τῆς μητρὸς τῆς Σουλτανίτζας, καὶ ἰσάζων συνεχῶς ποτὲ μὲν τὸν πολυπτυχον καὶ πλατὺν αὐτοῦ λαϊμοδέτην, ποτὲ δὲ τὰ ἐστιλωμένα καὶ στενὰ ἀχυρόχροα αὐτοῦ χειρόκτια, ἄλλοτε δὲ ἀποχωρίζων ἀπ' ἀλλήλων τοὺς μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας συνεστραμμένους βοστρύχους τῆς κόμης αὐτοῦ. Παίζων δὲ τὴν ἀπὸ χρυσοῦς ἀλύσου ἐξηρητημένην ἀπὸ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ διόπτραν, ἡ κτυπῶν τὸ ἔδαφος μετὰ ῥυθμοῦ καὶ μέλους διὰ τοῦ κομποῦ αὐτοῦ ραβδίου, καὶ ἅμα ὑποτονθορῶν θεατρικὸν τι μέλος, καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν ἀπεκρίνετο μηχανικῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς γραίας, ἀπαντῶν πολλάκις ἄλλα ἀντ' ἄλλων, ὡς ἔχων τὸν νοῦν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλως προσηλωμένους εἰς τὴν θύραν, ἐξ ἧς ἀνέμενε νὰ προκύψῃ τὸ εἶδωλον τῆς καρδίας αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους ἐλαφρὸν βάδισμα μόλις ἀκουομένων βημάτων, καὶ χάριεν φουρφοῦρισμα χαμαὶ συρομένου μεταξωτοῦ ἀνήγειλαν τὴν παρουσίαν τῆς ἐρασμίας Δεσποίνης. Ὁ δὲ Καλλίστρατος, ἐγερθεὶς μετὰ σπουδῆς, καὶ λυγίσας τὸ σῶμα διὰ νὰ χαιρετήσῃ χαριέντως τὴν ἐξερχομένην Σουλτανίτζαν, ὤθησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀποθεθεμένον πῖλον αὐτοῦ, ὁ δὲ πῖλος ἀντωθήσας τὸ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἰσάμενον πλήρες ἀνθέων κρυσάλλινον ἀγγεῖον, τοῦτο μὲν ἀνατρέψας συνέτριψε, τὰ δὲ ἐν αὐτῷ ἄνθη μετὰ τοῦ ὕδατος ἐσκόρπισεν κατὰ τῆς τραπέζης καὶ κατὰ τοῦ τάπητος τοῦ ἐδάφους· καὶ ὁ μὲν Καλλίστρατος, ἀφήσας ἡμιτελῆ τὸν χαιρετισμὸν, ἔτρεχε κατόπι τοῦ διὰ πάσης τῆς αἰθούσης κυλιομένου πῖλου· ἡ δὲ Σουλτανίτζα, ὑποκρύψασα τὴν δυσσέρεσκίαν αὐτῆς διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ὠραίου ἀγγείου, τὸ ὅποιον εἶχε λάβει προσφιλὲς ἐνθυμητήριον παρὰ τοῦ γραμματέως τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς πρεσβείας, πρὸς μὲν τὴν μητέρα αὐτῆς ἐρρίψε βλέμμα ὑπεμφαίνον, πόσον ἀγροῦικον ἐθεώρει τὸν Καλλίστρατον, ἐκτείνουσα δὲ τὴν χεῖρα πρὸς αὐτὸν, εἶπε μετὰ βεβιασμένης χάριτος καὶ πλαστῆς ἀδιαφορίας «μικρὸν καὶ ἀδιάφορον πρᾶγμα, Κύριε Καλλίστρατε, πρὸ πολλοῦ εἶχον σκοπὸν ν' ἀντικαταστήσω ἀντὶ τοῦ ἀγγείου τοῦτο»

ὄραϊδ' ἰ Κιραϊκὸν τοῦ τελευταίου συρμοῦ, τὰ ὁποῖα κατ' αὐτὰς ἔφεραν ἐκ τῆς Ἀγγλίας » καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ καθίσῃ.

Ὁ Καλλίστρατος, ἀφοῦ εἶπέ τινας ἀνοησίας διὰ νὰ δικαιολογηθῇ, μόλις συνελθὼν ἕνεκα τῶν ἐπανηλειμμένων διαθεβαιώσεων τῆς Σουλτανίτζας περὶ τῆς μηδαμινότητος τοῦ τυχαίου τούτου συμβεβηκότος, ὑπακούσας τέλος ἐκάθισε πλησίον αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλινηρίου, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ ἰσάζῃ ὅ,τι ἐκ τῆς σολῆς αὐτοῦ εἶχε βάλει εἰς ἀταξίαν ἢ πρὸ μικροῦ βιαία τοῦ νεανίου κίνησις· μετὰ τινων δὲ λεπτῶν σιωπῆν ἀμφοτέρων ὁ Καλλίστρατος ἤρχισε πρῶτος νὰ λέγῃ πρὸς τὴν Σουλτανίτζαν ὑπερβολικά τινα ἐγκώμια περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ αὐτῆς. Ἄλλ' ἡ Σουλτανίτζα, ὑπομειδιῶσα βεβαιωμένως, καὶ συστρέφουσα χαριέντως τὸν λαιμὸν, « φαίνεται, εἶπε, Κύριε, ἔχετε διάθεσιν σήμερον νὰ ἀστείψησθε » « καὶ διατί; Κυρία, » ἠρώτησεν ὁ Καλλίστρατος, ἀναφουφουλίζων διὰ τῆς χειρὸς τὸ πυκνὸν αὐτοῦ γένειον, ἢ δίδων διὰ τοῦ σφυσίματος εἰς τὸν μύσκακα αὐτοῦ τὸ σχῆμα τοῦ ἀγκίσρου. « Διότι πῶς εἶναι δυνατὸν, ἐπανέλαβεν ἡ Σουλτανίτζα, νὰ εὐρίσκητε καλὸν τὸν σημερινόν μου κλλωπισμὸν, ἐν ᾧ ἐγὼ σήμερον εὐρίσκομαι ἀκόμη ἐνδεδυμένη τὴν χθιστὴν ἔνδυμασίαν, καὶ οὔτε κἂν ἐκτενίσθην, οὔτε ἐνίφθην; »

— Παράξενον πρᾶγμα! καὶ μολοντούτο ἔχετε τὰ μαλλία τοσοῦτον καλῶς ἰσασμένα καὶ ἀκριβῶς βοσφυρισμένα, ὥστε νομίζει τις, ὅτι ταύτην τὴν σιγμὴν ἐξῆλθε τοῦ ἀφυπνωτηρίου ὑμῶν ἢ κομμώτρια τῆς Δουκίσσης τῆς Αὐρηλίας.

— Πόσον φαίνεσθε κατὰ πᾶσαν περίστασιν, ὅτι ἀνετρέφητε μετὰ τοῦ μεγάλου κόσμου τῆς πρωτεύουσας τῆς φιλοκαλίας! ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἠπατήθητε· ἡ δὲ ἀπάτη ὑμῶν προέρχεται πρῶτον, ἐκ τοῦ ὅτι φυσικῶς τὰ μαλλία μου εἶναι ὀμαλὰ καὶ ἀπαλὰ· καὶ δεύτερον, διότι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς δὲν ἔπεσα εἰς τὴν κλίνην, καὶ ἐπομένως τὰ μαλλία μου ἔμειναν ὡς ἦσαν κτενισμένα ἀπὸ χθὲς τὸ πρωί.

— Ἀνεγινώσκετε φαίνεται, τὰς περὶ τοῦ προὔπολογισμοῦ παρατηρήσεις τοῦ περιφίμου τῆς Πελοποννήσου Οἰκονομολόγου, τοῦ ἀνθρώπου τῆς μεγάλης πῆρας;

Ἡ Σουλτανίτζα ἀφήσασα ἑλαφρὸν σναγιμὸν, αἶ! εἶπεν, οὐσιωδέσθαι φροντίδες παρὰ ἡ πῆρα τοῦ Οἰκονομολόγου κατεσπάρατον τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν μου· καὶ συγχρόνως ἔνευσεν ἐπιτηδεῖως πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς, ἥτις προσποιοιθεῖσα, ὅτι ἀποκρίνεται εἰς τὴν καλοῦσαν αὐτὴν ὑπηρέτριαν καὶ εἰπούσα, ἔρχομαι Π.λουμοῦ, ἐξῆλθε τῆς κλινῆς.

Μὲ κακοφαίνεται λοιπὸν, ἀξίερατος Σουλτανίτζα, εἶπεν

ἐναθρονόμενος ὁ Καλλίστρατος, ὅτι ἀκουσίως ἴσως εἶμαι ὁ πρωταίτιος τῆς ἀγρυπνίας ὑμῶν καὶ τῶν στεναγμῶν· ναί, ἐπιθυμῶ μὲν νὰ μὲ ἀγαπάτε ἐγκαρδίως, ἀλλ' οὐχὶ ποτὲ, Θεὸς φυλάξοι, χάριν ἐμοῦ νὰ βλαφθῇ ἡ πολύτιμος υἡγία ἐκείνης, τῆς ὁποίας ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ δὲν εἶναι ἀντάξια.

— Ἡ Σουλτανίτζα, καὶ τοι τοσαύτης τέχνης καὶ ἐπιτηδειότητος κάτοχος, ὀλίγον ἔλειψεν ὅμως νὰ ἐκραγῇ εἰς γέλωτα, ἀκούσασα τὴν αἰτίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Καλλίστρατος ἀπέδιδε τὴν ἀγρυπνίαν αὐτῆς· ἀλλὰ δράξασα τὴν νέαν ταύτην εὐκαιρίαν ἀπήντησεν ἀμέσως.

— Αἶ! ὅταν ἡ εὐαίσθητος γυνὴ ἀφοσιωθῇ εἰς ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἀπαξ ἢ καρδία αὐτῆς ἔτυχε νὰ ἐκλέξῃ, νομίζει εὐτυχίαν ὅσας δι' αὐτὸν δοκιμάζῃ θλίψεις καὶ δυστυχίας· ἢ πείνα, ἢ δίψα, αἱ τρικυμῖαι, τὸ πῦρ καὶ ὁ σίδηρος δὲν δύνανται νὰ κλονίσωσι τὴν ἀμετάτρεπτον αὐτῆς σταθερότητα· τὸ νὰ γίνῃ θῦμα τοῦ εἰλικρινοῦς αὐτῆς ἔρωτος, προξενεῖ εἰς αὐτὴν ἀγαλλίασιν· ὁ θάνατος εἶναι δι' αὐτὴν χαρὰ, διότι φέρει μεθ' ἐαυτῆς τὴν ιδέαν τοῦ ὑπ' αὐτῆς λατρευομένου εἰδώλου· αἶ! Καλλίστρατε, διὰ νὰ αἰσθανθῇ τις ἀληθῶς τὸν ἔρωτα, πρέπει νὰ ἦναι γυνὴ! μόναι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἐγεννήθημεν πρὸς τοῦτο· τινὲς μάλιστα ἐξ ἡμῶν, καὶ κατ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν αἰῶνα τῆς διαφθορᾶς καὶ ἰδιοτελείας εἶναι, φαίνεται, προωρισμένοι, ὡς ἐγὼ, διὰ νὰ δείξωσιν, ὅτι ἐπλάσθημεν ὡς τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῆς εἰλικρινοῦς ἀφοσιώσεως καὶ τῶν τρυφερωτέρων αἰσθημάτων ἀφιλοκεροῦς ἔρωτος· τοιαύτη ὑπῆρξεν ἀφ' ὅτου σὲ εἶδον, καὶ ὅλα ταῦτα τὰ δεινὰ ἔλαβον πρὸ ὀφθαλμῶν ἐξ ὅτου ἡ καρδία μου μὲ ἠνάγκασε νὰ σὲ λατρεύω· ἡ καρδία μου! ἥτις διὰ πρώτην φορὰν ἠσθάνθη τὰ φλογερὰ βέλη τοῦ ἔρωτος ἐξ αἰτίας σου. Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὲ θλίβει, εἶναι αἱ κακαὶ γλώσσαι τῶν ἀνθρώπων, αἵτινες χέουσιν εἰς τὸ ποτήριον τῆς εὐτυχίας μου φάρμακα, τῶν ὁποίων ἤθελα γευθῆ εὐχαρίστως τὴν πικρίαν, ἐὰν δὲν ἀνεμίγνουν κακεντρεχῶς καὶ τὸ μόνον ἐράσμιον πρᾶγμα τῆς ζωῆς μου, τὸ ὄνομά σου. Μετὰ τὸν πρὸ τριῶν ἡμερῶν μάλιστα χορὸν τῆς Αὐλῆς βλέποντές με πενιχρῶς κλλωπισμένην εὐρήκαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκσφενδονίσωσι πικροτάτας κατὰ σοῦ κατηγορίας, λέγοντες, ὅτι οὔτε ἡ εὐγενὴς καταγωγὴ, οὔτε ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἀνατροφή καὶ συμπεριφορὰ, οὔτε ἡ περὶνοια, οὔτε τὰ ἔξοχα προτερήματα, οὔτε τέλος αἱ μεγάλαι σχέσεις καὶ αἱ ὑψηλαὶ γνώσεις τοῦ Καλλιστράτου ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς αὐτὸν τὸ νὰ ἀφήσῃ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν λέγει, ὅτι ἀγαπᾷ, νὰ παρουσιασθῇ εἰς βασιλικὸν χορὸν τοσοῦτον ἀφιλοκάλως καὶ εὐτελῶς ἐνδεδυμένη, ὅποτε αὐτὸς ἦτον, ὡς καὶ πάν-

τοτε, τὸ περιβλεπτότερον καθ' ὅλα πρόσωπον τῆς βασιλικῆς ταύτης συναναστροφῆς. Αἱ τοιαῦται φλυαρίαι μοῦ κατεσπάρχξαν, σὲ βεβαιῶ, τὴν ψυχὴν, φίλτατε Καλλίστρατε, καὶ ἐπειδὴ ἡ μεγαλητέρα μου εὐχαρίστησις εἶναι νὰ θυσιάσω τὸ πᾶν διὰ τὸ ὄνομά σου, ἀπεφάσισα, διὰ νὰ ἀποσομώσω τὰς κακὰς γλώσσας τῶν φθονερῶν ἡμῶν ἐχθρῶν, νὰ ὑποθηκέω τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ὁ μακαρίτης πατήρ μου μὲ ἀφῆκεν ὡς μόνην μου προίκα, καὶ λαβοῦσα δέκα χιλιάδας δραχμῶν νὰ φέρω ἐκ Παρισίων ἐν κίτρινον φόρεμα ἀπαράλλακτον ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον προχθὲς ἡ Βασίλισσα ἐφόρει κατὰ τὸν χορὸν, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἀναγκαῖα εἰς λαμπρὰν ἐνδυμασίαν, ἀξίαν τοῦ ὀνόματος ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον ἡ καρδιά μου λατρεῖ.

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ Σουλτανίτζα, καὶ ῥίψασα βλέμμα φλογερὸν μετὰ σναγμῶν ἐπὶ τοῦ Καλλίστρατου, ἔλαβε τὸ λευκὸν αὐτῆς μανδύλιον καὶ προσεποιήθη, ὅτι ἐσπόγγιζε τὰ δάκρυα.

Αἱ γοητευτικαὶ ἐκφράσεις τῆς Σουλτανίτζας, ὁ σφοδρὸς ἔρωσ, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἐπίστευσεν ὁ Καλλίστρατος, ὅτι ἡ ἀξίεραστος αὐτῆ Δέσποινα καταφλέγεται δι' αὐτὸν, ἡ νομιζομένη ἀναξιοπάθεια, οἱ στεναγμοὶ καὶ ἐπὶ τέλους τὰ δάκρυα τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ὁ Καλλίστρατος ἐφαντάζετο, ὅτι καὶ εἶδε καταρρέοντα, ταῦτα πάντα ἐξήψαν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν φαντασίαν καὶ φιλαυτίαν τοῦ υἱοῦ τοῦ Τραπεζουντίου ἀγωγιάτου, ὥστε νομίσας καιρίαν εἰς ἑαυτὸν προσβολὴν τὴν ὑποτιθεμένην περιφρόνησιν τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως λαμπρῶν φορεμάτων, ἠγέρθη βιαίως « καὶ πῶς; ἔκραξε, πρόκειται λόγος περὶ λαμπρῶν φορεμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ προμηθευθῶσι διὰ χρημάτων, καὶ γίνεται τοῦτο αἰτία νὰ θλιθεσαι σὺ, ἕνεκα τῆς ὁποίας εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιάσω ὅλον τὸν κόσμον; καὶ πῶς δίδεται, ἐν ᾧ ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίζω θετικῶς, ὅτι κατατήκεσαι ὑπὸ τοιοῦτου σφοδροῦ πρὸς ἐμὲ ἔρωτος, ἔπειτα νὰ μὲ λέγῃς, ὅτι ἔχεις σκοπὸν νὰ ὑποθηκέωσιν τὴν οἰκίαν σου, ὅτε δύνασαι νὰ διαθέσῃς ἐλευθέρως ὅλην ἐμοῦ τὴν περιουσίαν, ὅτε ἐγὼ αὐτὸς εἶμαι ἔτοιμος καὶ δούλος νὰ πωληθῶ, χρειὰς τυχούσης, διὰ νὰ μὴ δυσαρεστηθῆς εἰς τὸ παραμικρόν; Ὁ τρόπος σου οὗτος ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν ἐγνώρισας εἰσέτι, ὅτι καὶ ὁ ἰδικὸς μου ἔρωσ δὲν εἶναι τελείως κατώτερος τοῦ πρὸς ἐμὲ σφοδροῦ ἔρωτός σου! Οὐχί, οὐδέποτε θέλω ἀνεχθῆ τὴν τοιαύτην ὑποθήκευσιν τοῦ κτήματός σου, ἥτις εἶναι ὕβρις εἰς ἐμὲ! αὐριοῦ ἀναχωρεῖ τὸ διὰ Μασσαλίαν ἀτμόπλοον, καὶ ἐτοίμασον τὴν σημείωσιν οὐ μόνον ἐνὸς κιτρίνου φορέματος ἀπαράλλακτου πρὸς ἐκεῖνο τῆς βασίλισσης, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν ἀναλόγων τοῦ τοιοῦτου φορέματος κοσμημάτων, καὶ εἴτινος ἄλλου ἔχεις χρειάν διὰ νὰ πέμψω αὐτὴν ἀμέσως εἰς Παρισίους, καὶ σὲ βεβαιῶ, ὅτι

κατὰ τὸν πρῶτον τῆς αὐλῆς χορὸν, θέλεις παρουσιασθῆ λαμπροτέρα καὶ ὠραιότερα οὐχὶ μόνον τῆς βασίλισσης τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν βασιλισσῶν τοῦ κόσμου, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Πομαρέτης τῆς Βασίλισσης τοῦ Ταχίτι. »

— Τὴν μὲν πρότασίν σου νὰ σὲ δώσω δηλαδὴ τὴν σημείωσιν διὰ νὰ γράψῃς εἰς Παρισίους δέχομαι εὐχαρίστως, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ σὲ δυσαρεστήσω, ἀλλ' ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ λάβῃς σὺ τὸ κτήμά μου εἰς ὑποθήκην.

— Σὲ παρακαλῶ, ἀξίεραστε Σουλτανίτζα, μὴν ὑβρίζῃς τὸν ἔρωτά μου διὰ προτάσεων ἀναξίων τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ χαρακτήρός μου· ἐξ ἐναντίας καθικετεῶ νὰ δεχθῆς τὸν στολισμὸν τοῦτον ὡς μικρὸν δῶρον, ἐκ μέρους μου διὰ τὴν πλησιάζουσιν ἑορτὴν τῶν Γενεθλίων μου.

— Οὐδέποτε, οὐδέποτε θέλω στέρξει τὸ τοιοῦτον.

Ἄλλ' ὁ Καλλίστρατος γονατίσας ἐνώπιον τῆς Σουλτανίτζας, καὶ λαθὼν τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐντὸς τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν καὶ σφίγγων μεθ' ὅσης εἶχε δυνάμειος ἔκραξε: δὲν θέλω ἐγερθῆ ἐντεῦθεν, ἐὰν σκληρὰ δὲν συγκατακεῖσιν εἰς τὴν αἰτησίαν μου ταύτην.

Ἡ Σουλτανίτζα, καὶ τοι διατεθειμένη νὰ παρεκτείνῃ τὴν σκηνὴν ταύτην, ἀλλ' αἰσθανομένη τὴν χεῖρα αὐτῆς σφοδρῶς πιεζομένη μετὰ τῶν στιβαρῶν παλαμῶν τοῦ Τραπεζουντίου ἐραστοῦ, ἔκραξεν « ὦ! . . . δέχομαι, ὅτι θέλεις, » καὶ ὁ Καλλίστρατος ἀσπασθεὶς τὴν ἐκ τῆς συνθλίψεως παρ' ὀλίγον συντριβεῖσαν χεῖρα τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ ἠγέρθη ὄρθιος· ἀλλ' ἡ ἱπποτικὴ εὐκινήσια, δι' ἧς ἀνετινάχθη, ἔγινεν αἰτίος νὰ διασπασθῶσι τὰ ὑπότονα (sous-pieds) τῶν περισκελιδῶν αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἰδὼν ὁ Καλλίστρατος, « Ἴδὲ, σκληρὰ, ἀνέκραξε, πόσον μὲ κατήτησε σκαιὸν ὁ πρὸς σὲ σφοδρὸς ἔρωσ μου »

Ἡ Σουλτανίτζα ἐμεδίασε χαριέντως, καὶ ταυτοχρόνως ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἥτις φαίνεται ἐθεώρει ἐξωθεν τῆς θύρας τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ σκηνὴν, ἰδοῦσα τελειωθεῖσαν τὴν κωμωδίαν, εἰσῆλθε αἴφνης καὶ παραλαβοῦσα τὸν Καλλίστρατον μετέβη εἰς ἕτερον δωμάτιον, διὰ νὰ βράψῃ τὰ διασπασθέντα ὑπότονα· ἡ δὲ Σουλτανίτζα ὑπῆγεν εἰς τὸ ἀφυπνωτήριον αὐτῆς διὰ νὰ συντάξῃ τὴν διὰ Παρισίους σημείωσιν.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ὁ Καλλίστρατος εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου ἡ Σουλτανίτζα πλήρης φαιδρότητας καὶ ἀγαλλιάσεως ὑπεδέχθη αὐτόν. Καὶ οὗτος μὲν λαθὼν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος σημείωσιν ἀνεχώρησεν· ἐν ᾧ δὲ ὁ Καλλίστρατος κατέβαιεν ἀκόμη τὴν κλίμακα, ἡ Σουλτανίτζα ἐβρίφθη ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, καὶ ξεκαρδιζομένη ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἔκραξε κατ' ἐπανάληψιν « ἐμβῆκεν εἰς τὸν σάκκον ὁ ἀνόητος » κατὰ τὸν προσηχὴν χορὸν τῆς Αὐλῆς θέλω φορέσει ἐν κίτρινον φόρεμα ἀπαράλλακτον πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ Βασίλισσα προχθὲς ἐφόρει ! ! ! »

(ἀκολουθεῖ.)